

Arrest

nr. 269 131 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen 16 januari 2020, dienden op 21 januari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 februari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen waarbij hun verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard wegens de reeds toegekende internationale beschermingsstatus in Griekenland. Het beroep dat verzoekers tegen die beslissing indienden, werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 27 oktober 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Zonder België verlaten te hebben, dienden verzoekers op 12 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 3 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 18 oktober 2021 nam de commissaris-generaal de beslissingen waarbij de volgende verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard. Deze beslissingen werden op 19 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Syrisch staatsburger te zijn. U bent Arabier en hangt de soennitische islam aan. U bent afkomstig uit de stad Aleppo. U verliet Syrië samen met uw vrouw, M.R. (O.V. XXX), omwille van de onveilige situatie in het land en uit vrees dat u verplicht zou worden om uw legerdienst te doen. U reisde vanuit Syrië via Turkije naar Griekenland. U kwam midden 2017 in Griekenland aan en u diende er een verzoek om internationale bescherming in op 12 oktober 2017. U en uw vrouw werden er als vluchteling erkend op 28 januari 2019. U reisde vanuit Griekenland op 16 januari 2020 met het vliegtuig naar België. U en uw vrouw dienden op 21 januari 2020 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verliet Griekenland omwille van de slechte levensomstandigheden. U stelde dat uw kinderen in Griekenland niet naar school konden gaan en dat u en uw gezin uit jullie woning zouden gezet worden. Daarnaast vermeldde u dat uw dochter R. psychologische problemen heeft en dat ze hiervoor geen hulp kreeg in Griekenland. Voorts haalde u aan dat de medische hulp voor u en uw gezin –met name tijdens de zwangerschap van uw vrouw en voor de oogproblemen van uw zoon Mohammed– er gebrekkig was en u er geen werk kon vinden. Tevens verklaarde u dat er in Griekenland veel mensen drugs gebruikten en er criminaliteit was. Op 28 februari 2020 werd uw verzoek door het Commissariaat-generaal (CGVS) niet-ontvankelijk verklaard. In hoofde van uw vrouw werd eveneens een beslissing tot nietontvankelijkheid genomen. Op 12 maart 2020 tekenden u en uw vrouw tegen deze beslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Jullie beroep werd op 27 oktober 2020 door de RvV verworpen.

Zonder België verlaten te hebben dienden u en uw vrouw op 12 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidig verzoek herhaalde u dat u in Griekenland geen toegang had tot medische behandeling. In verband hiermee verklaarde u dat u niet eerder verteld hebt dat uw dochter R. behalve psychologische problemen ook spraakproblemen heeft en dat uw zoon Mohamad astma heeft. Ze kregen hiervoor geen behandeling in Griekenland, terwijl ze in België wel behandeld worden. U stelde ook dat u als gezin in Griekenland niet kon overleven. U verklaarde dat u na de erkenning van de vluchtelingenstatus op straat werd gezet en dat alle vormen van hulp werden stopgezet. U vreest om in Griekenland op straat te belanden zonder enige hulp. Ter staving van uw huidig verzoek legde u de volgende documenten voor: twee psychologische attesten d.d. 04/03/2021 en d.d. 08/07/2021, een rapport aangaande een intellectuele evaluatie van uw dochter R. d.d. 08/07/2021, een brief van uw advocaat, Meester Charlotte Hauwen, d.d. 06/04/2021 met in bijlage verschillende rapporten en artikels betreffende de moeilijke situatie voor vluchtelingen in Griekenland, een kopie van de geboorteakte van uw dochter Ra., een kopie van een verzoekschrift van uw advocaat aangaande uw verblijf in het centrum in Theux en een kopie van een convocatie van de arbeidsrechtbank te Luik.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland en u er niet in geslaagd bent om aan te tonen dat de bescherming die u door Griekenland werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland kan doen gelden. In de beslissing inzake uw eerste verzoek werd er op gewezen dat de door u aangehaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en onderwijs niet voldeden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie, aangezien immers niet besloten kon worden dat u en uw gezin door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u en uw gezin volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die jullie niet in staat stelde om te voorzien in jullie meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor jullie fysieke of mentale gezondheid of jullie in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, en er evenmin concrete indicaties zijn dat dit wel het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland. Daarnaast werd in de beslissing opgemerkt dat u eerder beperkte stappen hebt gezet om uw rechten dienaangaande te doen gelden. Meer bepaald werd vastgesteld dat wat betreft uw bewering dat uw kinderen in Griekenland niet naar school konden gaan, u niet gezocht hebt naar een school voor uw kinderen buiten het kamp en verder uit uw verklaringen bleek dat er wel degelijk een vorm van opvang voor kinderen voorzien was in het kamp. Aangaande de medische problemen tijdens de zwangerschap van uw vrouw werd vastgesteld dat uit jullie verklaringen gebleken is dat uw vrouw zowel tijdens als na haar zwangerschap wel degelijk geholpen werd door de Griekse overheid. Met betrekking tot uw bewering dat u en uw gezin uit jullie woning zouden worden gezet in het kamp is uit jullie verklaringen gebleken dat jullie op het moment van jullie vertrek uit Griekenland nog steeds in deze woning verbleven en dat u verder slechts in zeer beperkte mate stappen ondernomen hebt om een andere woning te zoeken voor uw gezin en geen stappen ondernomen hebt om bij de bevoegde overheidsdienst steun aan te vragen. Uw zoektocht naar werk in Griekenland was ook zeer beperkt te noemen. Inzake de medische problematiek van uw kinderen, namelijk de psychologische problemen van uw dochter R. en de oogproblemen van uw zoon Mohammed, werd er in de beslissing op gewezen dat u hieromtrent niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Griekse onderdanen geconfronteerd kunnen worden, aangezien u louter aangaf dat u binnen het kamp lang moest wachten op een afspraak met een arts voor uw kinderen maar u voorts buiten het kamp geen enkele stap ondernam om medische hulp voor uw kinderen te zoeken, waardoor dergelijke problematiek ook kan volgen uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort deze medische problematiek niet tot de bevoegdheden van het CGVS en dient u zich hiervoor te beroepen op de geëigende procedure. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende. Voor zover uw raadsman tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV nog jullie bijzondere kwetsbaarheid aanhaalde gezien jullie een gezin betreffen met minderjarige kinderen die bovendien kampen met medische en psychologische problemen, werd er door de RvV in het arrest op gewezen dat u evenwel niet aantoonde dat deze bijzondere kwetsbaarheid het jullie dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig jullie rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat jullie zouden terechtkomen in levensomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in

de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw huidig tweede verzoek herhaalde u dat u in Griekenland geen toegang had tot medische behandeling. In verband hiermee verklaarde u dat u niet eerder verteld hebt dat uw dochter R. behalve psychologische problemen ook spraakproblemen heeft en dat uw zoon Mohammed astma heeft. Ze kregen hiervoor geen behandeling in Griekenland, terwijl ze in België wel behandeld worden. U stelde ook dat u als gezin in Griekenland niet kon overleven. U verklaarde dat u na de erkenning van de vluchtelingenstatus op straat werd gezet en dat alle vormen van hulp werden stopgezet. U vreest om in Griekenland op straat te zullen belanden zonder enige hulp (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, volgend verzoek vragen nr. 12, 16, 18, 19). Ter staving van de psychologische problemen van uw dochter legde u twee psychologische attesten voor en ook een rapport aangaande een intellectuele evaluatie van uw dochter. Uw advocaat, Meester Charlotte Hauwen, wees in haar brief d.d. 06/04/2021 nog eens op de ernst van de psychologische problematiek van uw dochter. Ze gaf aan dat haar psychologische situatie verslechterd is en dat uit onderzoek ook gebleken is dat uw dochter over beperkte intellectuele capaciteiten zou beschikken. Uw advocaat voerde aan dat uw dochter geen aangepaste psychologische behandeling in Griekenland kan krijgen en er ook geen toegang zal hebben tot de nodige logopedische begeleiding of gespecialiseerd onderwijs. Ze wees voorts op jullie bijzondere kwetsbaarheid als gezin met jonge kinderen van wie er enkele met medische en psychologische problemen kampen. In verband hiermee verwees uw advocaat naar enkele algemene landenrapporten waaruit blijkt dat asielzoekers en statushouders met bijzondere zorgen, onder wie kwetsbare gezinnen met kinderen, in Griekenland in omstandigheden terecht kunnen komen waarbij ze niet kunnen voorzien in hun basisnoden en geen toegang krijgen tot de nodige medische en psychologische zorgen. Ze haalde daarbij ook enkele arresten van de RvV aan. Tenslotte wees uw advocaat ook nog op het feit dat uw jongste dochter, Ra., die in België geboren is, geen beschermingsstatus heeft in Griekenland. In verband hiermee verwees ze opnieuw naar enkele arresten van de RvV.

Ofschoon zeker begrip kan worden opgebracht voor de psychologische problematiek van uw dochter en de medische problemen van uw zoon, die betreurenswaardig te noemen zijn en waaraan hier ook niet getwijfeld wordt, wijzigt deze situatie op zich niets aan de eerder gedane vaststellingen dat u niet aannemelijk kon maken dat u als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Griekenland of dat u uw rechten op dit vlak niet zou kunnen doen gelden. In de beslissing van het CGVS inzake uw eerste verzoek werd er namelijk op gewezen dat u met betrekking tot de psychologische en medische problemen van uw kinderen niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders waren dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Griekse onderdanen geconfronteerd kunnen worden, aangezien u louter aangaf dat u binnen het kamp lang moest wachten op een afspraak met een arts voor uw kinderen maar u voorts buiten het kamp geen enkele stap ondernam om medische hulp voor uw kinderen te zoeken, waardoor dergelijke problematiek ook kan volgen uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. U toont ook nu niet aan de hand van enig concreet of objectief gegeven aan dat dit bij een terugkeer wel het geval zou zijn. Uw advocaat verwees in verband hiermee slechts naar enkele algemene landenrapporten. Ofschoon dergelijke algemene landeninformatie omtrent de situatie in Griekenland weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, dient u zelf concreet met betrekking tot uw persoonlijke situatie aan te tonen dat de bescherming die u in Griekenland werd verleend niet effectief of toereikend was, en dat u er de aan uw internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, onder meer inzake uw toegang tot de gezondheidszorg daar, niet kan laten gelden. U blijft hierbij echter in gebreke. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, waar u verwijst naar uw situatie in België wat betreft de toegang tot psychologische en medische bijstand, bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, noch toont dit aan dat verzoekers bij een

terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen moeilijk en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De psychologische problematiek van uw dochter R. en de medische problemen van uw zoon Mohammed vallen als dusdanig niet onder de bevoegdheden van het CGVS en u dient zich hiervoor dan ook te richten tot de geëigende procedure.

Uw advocaat verwees nog naar rechtspraak van de RvV waarin in enkele individuele gevallen geoordeeld werd dat kwetsbare statushouders met jonge kinderen in Griekenland wel degelijk in een situatie terecht kunnen komen van extreme materiële deprivatie waarbij ze geen toegang hebben tot medische hulp en psychologische begeleiding. Er dient echter op gewezen te worden dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze beoordeeld te worden. U dient daarbij uw nood aan internationale bescherming in concreto aannemelijk te maken waarbij u in gebreke blijft.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van het feit dat jullie een gezin zijn met jonge kinderen van wie er enkele met psychologische en medische problemen kampen, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat deze bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Uit uw verklaringen is ook nergens gebleken dat u niet over de nodige veerkracht en zelfredzaamheid zou beschikken om in Griekenland toegang te verkrijgen tot uw rechten en er te kunnen voorzien in de basisbehoeften van u en uw gezinsleden. Zo bleek uit uw verklaringen dat u uw reis naar België zelf geregeld hebt. U vroeg de nodige reispaspoorten aan voor u en uw gezinsleden bij de bevoegde instanties en u kocht ook zelf de vliegtuigtickets aan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoek d.d. 12/02/2020, p. 6) wat getuigt van de nodige zelfredzaamheid.

Wat betreft de situatie van uw jongste dochter Ra. die in België geboren werd, en het betoog van uw advocaat dat zij in Griekenland geen bescherming heeft aangezien ze in België geboren werd, dient erop gewezen te worden dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hieruit volgt evenwel geenszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens automatisch recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn. Het betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aldus dient u zich, gelet op het voorgaande, tot de in Griekenland aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die uw kind er ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van diens verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat, Griekenland, dat u eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan u toe om de nodige stappen in Griekenland te zetten opdat uw dochter er een verblijfsrecht zou kunnen genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming. Uit niets blijkt dat u reeds enige stap hiertoe heeft ondernomen. Het komt evenwel de verzoekende partij toe bijkomende stappen hiervoor te zetten en uit niets blijkt dat u hiertoe in de onmogelijkheid zou verkeren, minstens toont u dit niet aan.

Wat betreft het argument van uw advocaat dat de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die in hoofde van u en uw vrouw genomen werd omdat jullie reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten, niet opgaat voor uw dochter Ra. die in België geboren werd, omdat dit kind volgens uw verklaringen niet over een dergelijke beschermingsstatus beschikt in Griekenland, moet worden benadrukt dat vermoed wordt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, dit verzoek eveneens indient namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht) en zulk een vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek wordt genomen (zie artikel 57/1, § 1 Vreemdelingenwet). Als dusdanig kan dit argument niet dienstig aangevoerd worden, aangezien in hoofde van uw dochter Ra. tot op heden géén eigen verzoek om internationale bescherming werd ingediend.

Met betrekking tot de verwijzing van uw advocaat naar enkele arresten van de RvV met betrekking tot kinderen van begunstigen van een internationale beschermingsstatus in andere EU-lidstaten die in België geboren zijn, kan er opnieuw op gewezen te worden dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele wijze beoordeeld te worden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De psychologische attesten d.d. 04/03/2021 en d.d. 08/07/2021 alsook het rapport aangaande een intellectuele evaluatie van uw dochter R. d.d. 08/07/2021 bevestigen de psychologische problematiek van uw dochter, wat ook niet betwist wordt door het CGVS. De kopie van de geboorteakte van uw dochter Ra. bevat enkel persoonsgegevens van uw dochter en kan bovenstaande argumentatie ook niet wijzigen. De kopie van het verzoekschrift van uw advocaat betreffende jullie verblijf in het centrum van Theux gelet op de medische situatie van uw dochter R. alsook de kopie van de convocatie door de arbeidsrechtbank van Luik hebben enkel betrekking op jullie verblijfssituatie in België en geenszins op jullie vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Griekenland waar jullie internationale bescherming genieten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Syrisch staatsburger te zijn. U bent Arabier en u hangt de soennitische islam aan. U bent afkomstig van de stad Aleppo. U verliet Syrië samen met uw man, H.A. (O.V. XXX), omwille van de onveilige situatie in het land en uit vrees dat uw man verplicht zou worden om zijn legerdienst te doen. U reisde vanuit Syrië via Turkije naar Griekenland. U kwam midden september 2017 in Griekenland aan en u diende er een verzoek om internationale bescherming in op 12 oktober 2017. U en uw man werden er als vluchteling erkend op 28 januari 2019. U reisde vanuit Griekenland op 16 januari 2020 met het vliegtuig naar België. U diende op 21 januari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verliet Griekenland omwille van de slechte levensomstandigheden. U stelde dat uw kinderen in Griekenland niet naar school konden gaan en dat u en uw gezin uit jullie woning gezet zouden worden. Daarnaast vermeldde u dat uw dochter R. psychologische problemen heeft en ze hiervoor geen hulp kreeg in Griekenland. Voorts haalde u aan dat de medische hulp voor u en uw gezin- met name tijdens uw zwangerschap en voor de oogproblemen van uw zoon M.- er gebrekkig was en uw man er geen werk kon vinden. Tevens verklaarde uw man dat er in Griekenland veel mensen drugs gebruikten en er criminaliteit was. Op 28 februari 2020 werd uw verzoek door het Commissariaat-generaal (CGVS) niet ontvankelijk verklaard. Op 12 maart 2020 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw beroep werd op 27 oktober 2020 door de RvV verworpen.

Zonder België verlaten te hebben diende u samen met uw man op 12 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidig verzoek verklaarde u dat alle hulp in Griekenland werd stopgezet nadat u en uw man erkend werden als vluchteling. U gaf aan dat uw kinderen in Griekenland niet de nodige medische verzorging kregen en dat ze momenteel in België behandeld worden. Ter staving van uw verzoek verwees u naar de documenten die uw man heeft neergelegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseerde uw tweede verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man, H.A. (O.V. XXX). In het kader van het door hem ingediende tweede verzoek heb ik een beslissing genomen van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers betogen dat zij nieuwe elementen hebben aangebracht in het kader van hun tweede beschermingsverzoek, zijnde de verslechtering van de kwetsbare situatie van het gezin; de geboorte van hun kindje in België en de verslechtering van de situatie in Griekenland.

Zij stellen dat zij in het kader van hun eerste beschermingsverzoek geen gedetailleerde medische documenten hadden voorgelegd met betrekking tot de kwetsbare situatie van hun kinderen nu hun dochtertje R. toen nog geen psychologische behandeling in België volgde, in tegenstelling tot nu. Dat haar geestelijke gezondheidstoestand alleen nog maar verslechterd is, blijkt volgens hen uit de rapporten van 4 maart 2021 en 8 juli 2021. Hun dochtertje vertoont zorgwekkend gedrag, waaronder isolement en sociale terugtrekking en zij zal, omwille van haar verstandelijke vermogens, heroriënteerd worden naar het buitengewoon onderwijs. Verzoekers wijzen erop dat zij bij een terugkeer naar Griekenland de nodige psychologische begeleiding niet zal kunnen verderzetten en dat zij geen school zal kunnen vinden die aangepast is aan haar noden. De commissaris-generaal zou hiermee geen rekening gehouden hebben. Zij verwijten de commissaris-generaal verder geoordeeld te hebben dat zij niet hebben aangetoond dat hun dochtertje in Griekenland geen psychologische zorg kan krijgen, terwijl zij talrijke documenten hebben overgemaakt waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland in de praktijk bijzonder moeilijk toegang hebben tot passende zorg. Voor het gezin met 5 kinderen is het volgens hen onmogelijk om toegang te krijgen tot adequate huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg waardoor hun meest elementaire behoeften er zullen worden ontkend. Zij stippen aan dat de bestreden beslissing geen concrete analyse bevat van de objectieve informatie over Griekenland.

Met betrekking tot de situatie van hun kindje Ra., geboren in België, betogen zij dat het pasgeboren kind niet over een verblijfsvergunning beschikt in Griekenland. Er is volgens hen geen garantie dat het kindje in Griekenland internationale bescherming zal kunnen genieten zoals haar ouders.

Vervolgens wijzen zij erop dat zij verschillende bronnen aan de commissaris-generaal hebben bezorgd in april 2021, die niet tijdens hun eerste beschermingsverzoek werden aangehaald. Ze wijzen naar de samenvatting van de Raad van die rapporten in een arrest van 3 december 2020. Er bestaat volgens hen een reëel risico dat zij op straat zullen belanden in Griekenland als hun procedure negatief wordt afgesloten. Vervolgens stellen ze dat personen die geen verblijfsvergunning hebben en/of dakloos zijn,

geen AFM kunnen krijgen, ze nooit in aanmerking zullen komen voor het enige bestaande programma voor hulp aan erkende vluchtelingen omdat zij voor 2018 werden erkend, dat er veel aanwijzingen zijn dat kinderen als erkende vluchtelingen in Griekenland niet naar school kunnen gaan en dat de levensomstandigheden in Griekenland, sinds het afsluiten van hun eerste verzoek, verslechterd zijn.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende stukken:

- Refugee Support Aegan (RSA), Legal note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece, *"Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece"*, 23 juni 2017;
- RSA & Stiftung PRO ASYL, *"Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights"*, maart 2021;
- RSA, *"Recognised but unprotected: The situation of refugees in Victoria Square"*, 3 augustus 2020;
- RSA, *"Open letter: 'all children have the right to go to school. do not take that away from them'"*, 10 maart 2021;
- RSA, *"Asylum seekers Detention and Reception conditions Hotspots Integration and Social Rights Mainland camps Publications Recognised refugees Reports Topics"*, 13 april 2021;
- NANSEN, *"Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce"*, update december 2019 ;
- AIDA rapport Greece, p. 203 – 226 ;
- Lucy Laper, *"Greece is not safe for asylum seekers and refugees to be sent back to"*, 18 april 2019;
- Deutsche Welle, *"For recognized refugees in Greece, the hardship isn't over"*, 12 juli 2020;
- Le Monde, *"A Athènes, la détresse des réfugiés en voie d'expulsion de leurs appartements"*, 10 juni 2020 ;
- UNCHR, *"Refugee evictions in Greece are a deep concern"*, 2 juni 2020;
- ANSA, *"Greece: Refugee children lack access to education, NGOs say"*, 11 maart 2021;
- Mara Bierbach, *"Why thousands of refugees in Greece face eviction — and where they can turn"*, 9 juni 2020.

2.2.2. Op 20 februari 2022 maken verzoekers de Raad een aanvullende nota over in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij zij medische follow-up verslagen voegen. Met het attest dat werd opgesteld voor hun kindje wensen verzoekers aan te tonen dat zij opgevolgd wordt door een psycholoog sinds november 2020, dat het nog steeds in een grote psychische nood verkeert, dat de psycholoog bezorgd is omdat hun dochtertje geen idee heeft van wat gevaarlijk is of niet en het een hoge mate van angst en depressie vertoont. Verder wensen zij aan te tonen dat verzoekster wordt opgevolgd door een psycholoog sinds december 2021, getraumatiseerd is omwille van gebeurtenissen in Syrië en bezorgd is om haar kinderen. Tenslotte wensen zij aan te tonen dat verzoeker wordt opgevolgd door een psycholoog sinds augustus 2021 en hij symptomen van een post traumatische stress stoornis vertoont.

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij zij refereren aan een psychologisch attest van 25 februari 2022. Verzoekers wensen hiermee aan te tonen dat de posttraumatische stress van verzoeker te wijten is aan zijn ervaringen in Griekenland.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen

of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In de praktische gids van EASO met betrekking tot volgende verzoeken nadat een vorig verzoeker werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleent, wordt uiteengezet dat de beoordeling van het nieuwe verzoek zal worden toegespitst op de vraag of de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is voor het volgende verzoek. De nieuwe elementen moeten verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. De volgende voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen worden aangehaald: de lidstaat heeft de internationale bescherming ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen, de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die te wijten zijn aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling. (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39)

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS

evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

In het kader van het eerste beschermingsverzoek haalden verzoekers de slechte levensomstandigheden in Griekenland aan. Daarnaast stelden ze dat de kinderen in Griekenland niet naar school konden gaan, zij uit hun woning worden gezet, hun dochter R. psychologische problemen heeft waarvoor ze niet werd behandeld in Griekenland, de medische hulp die geboden werd tijdens de zwangerschap en voor de oogproblemen van hun zoon M. er gebrekkig was en het onmogelijk was om er werk te vinden. Tenslotte maakten verzoekers nog melding van de criminaliteit en drugsproblematiek in Griekenland. Ter staving van hun relaas legden zij Griekse verblijfskaarten, Syrische identiteitskaarten en een Syrisch familieboekje voor. In het kader van hun eerste beschermingsverzoek maakten zij geen medische documenten over.

De commissaris-generaal nam in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat verzoekers al over internationale bescherming in Griekenland beschikken en geen elementen hebben aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die hen in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Het beroep dat verzoekers tegen de beslissing van 28 februari 2020 indienden, werd verworpen door de Raad op 27 oktober 2020 bij arrest nr. 243 164. De motieven van voormeld arrest luiden onder meer als volgt: *"(...)Daar waar verzoekende partijen nog duiden op hun kwetsbaarheid gelet op het feit dat zij een gezin betreffen met minderjarige kinderen die bovendien kampen met medische en psychische problemen, duidt de Raad erop dat verzoekende partijen evenwel niet aantonen dat hun bijzondere kwetsbaarheid het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in levensomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.(...)"*

Van zodra de Raad een arrest over een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RVS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij is gebonden door het gezag van gewijsde van het eerste arrest en mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds met betrekking tot het eerdere verzoek werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd, behalve indien er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element bestaat in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De nieuwe elementen waarop verzoekers zich beroepen ter ondersteuning van hun volgend verzoek kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoekers delen vooreerst mee dat op 22 september 2020 hun dochtertje Ra. werd geboren in Verviers (AD CGVS van verzoeker en verzoekster, 2^e verzoek, witte map, deel 7, verklaring volgend verzoek d.d. 29 april 2021 (voor verzoeker) en 30 april 2021 (voor verzoekster), vraag 13). Met betrekking tot de medische situatie van hun dochter R., leggen zij uit dat die verslechterd is en dat hun dochtertje thans, in tegenstelling tot in Griekenland, wel psychologisch ondersteund en behandeld wordt. Aangaande de medische situatie van hun zoon M. benadrukken ze dat hij astma heeft en ze bij terugkeer naar Griekenland op straat zullen belanden zonder hulp (AD CGVS van verzoeker en verzoekster, 2^e verzoek, witte map, deel 7, verklaring volgend verzoek d.d. 29 april 2021 (voor verzoeker) en 30 april 2021 (voor verzoekster), vragen 16, 18 en 19).

Ter staving van hun tweede beschermingsverzoek leggen verzoekers volgende documenten neer: i) psychologisch attest omtrent hun dochtertje R., 4 maart 2021, ii) evolutieverslag over hun dochtertje R., 8 juli 2021; iii) evaluatieverslag over intellectueel niveau dochtertje R., 28 april 2021, iii) brief bij rapport intellectuele evaluatie dochter R.; iv) begeleidend schrijven raadsman 6 april 2021 met toevoeging van landeninformatie; v) geboorteakte; vi) beschikking van de arbeidsrechtbank van 5 maart 2021; brief arbeidsrechtbank Luik met vaststelling zitting. (AD CGVS verzoeker, 2^e verzoek, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 t.e.m. 6).

Hoewel reeds in het kader van het eerste beschermingsverzoek verzoekers medische problematiek werd aangekaart, stelt de Raad vast dat verzoekers in het kader van hun eerste verzoek geen medische stukken hebben voorgelegd en dat de medische stukken die bij het tweede beschermingsverzoek

werden voorgelegd aldus nieuwe elementen betreffen. De vraag rijst of verzoekers nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39) en alzo de kans aanzienlijk groter maken dat zij bij terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De Raad stelt vast dat de psychologische problemen in hoofde van verzoekers' dochtertje *an sich* alsook de bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van het gezin in de bestreden beslissingen niet betwist worden.

De Raad leest in de stukken die verzoekers neerleggen in het kader van hun tweede beschermingsverzoek onder meer dat hun dochtertje R. verschillende moeilijkheden ondervindt *qua* taal, zij in een stresssituatie verkeert, agressief gedrag vertoont, niet slaapt, zich sociaal isoleert en geen eetlust heeft. Het evolutierapport van 8 juli 2021 omschrijft onder meer het psychisch leed van het dochtertje en het feit dat zij getraumatiseerd is. In de evaluatie met betrekking tot het intellectueel vermogen van het kindje leest de Raad dat uit onderzoek blijkt dat er sprake is van een beperkt intellectueel functioneren (AD CGVS verzoeker, 2^e verzoek, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2).

In de follow up verslagen gevoegd bij de aanvullende nota van 20 februari 2022, leest de Raad dat verzoekers' dochtertje opgevolgd wordt door een psycholoog sinds november 2020, dat zij nog steeds in een grote psychische nood verkeert en dat de psycholoog bezorgd is omdat het meisje geen idee heeft van wat gevaarlijk is of niet en een hoge mate van angst en depressie vertoont. In het attest dat betrekking heeft op verzoekster, leest de Raad dat zij op haar beurt opgevolgd wordt door een psycholoog sinds december 2021, ze getraumatiseerd is omwille van gebeurtenissen in Syrië en bezorgd is om haar kinderen. Tenslotte blijkt uit het follow up verslag opgesteld over verzoeker, dat hij opgevolgd wordt door een psycholoog sinds augustus 2021 en hij symptomen van een post traumatische stress stoornis vertoont.

In het psychologisch rapport van 25 februari 2022 dat verzoekers neerlegden ter terechtzitting van 8 maart 2022 leest de Raad dat verzoeker verschillende symptomen vertoont van een post-traumatische stress situatie, die hij lijkt ontwikkeld te hebben door traumatische gebeurtenissen die plaatsvonden in Griekenland.

In casu hebben verzoekers reeds in Griekenland internationale bescherming gekregen. Met betrekking tot deze groep personen werd in de wetgeving een systeem uitgewerkt om secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Echter uit de hieronder geciteerd Ibrahim-rechtspraak blijkt dat de individuele omstandigheden van verzoekers wel degelijk relevant zijn en deze individuele elementen niet los gezien kunnen worden van de algemene situatie in Griekenland, zoals deze blijkt uit algemene landenrapporten en objectieve informatiebronnen.

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna: Ibrahim e.a.) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie verklaard dat artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn zich er niet tegen verzet dat een lidstaat een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Het Hof verklaarde dat “[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89): “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak) “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 90-91).

Volgens het arrest Ibrahim is het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88).

Door te oordelen dat verzoekers niet aantonen dat zij als begunstigden van internationale bescherming geen toegang zouden hebben en gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg in Griekenland of dat zij hun rechten op dit vlak niet zouden kunnen doen gelden, zonder de medische verslagen inhoudelijk te onderzoeken, stelt de Raad vast dat de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekers en van hun kinderen onvoldoende werd onderzocht alsook de vraag of de bescherming die aan verzoekers werd geboden voldoende toereikend is, in de zin dat, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om en omwille van hun bijzondere kwetsbaarheid, zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of zij in een toestand van achterstelling kunnen terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt ook vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud verzoekster expliciet verklaard heeft dat de situatie van haar dochtertje “nu” slecht is (AD CGVS, 2^e verzoek, deel DVZ 7, verklaring volgend verzoek, d.d. 30.04.2021, vraag 16), maar hier in samenhang met de door verzoekers neergelegde documenten verder geen vragen werden gesteld. Door onvoldoende rekening te houden met de voormelde elementen – met name het medisch dossier van verzoekers waaruit hun bijzondere kwetsbaarheid blijkt – en door te motiveren dat de medische problematiek niet tot de bevoegdheid van het CGVS behoort, is de commissaris-generaal tekortgeschoten in haar zorgvuldigheidsplicht en is daardoor ten onrechte tot de conclusie gekomen dat verzoekers geen nieuwe elementen hebben aangebracht die de kans groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

De Raad is van oordeel dat er geen voldoende onderzoek gebeurd is naar de nieuw bijgebrachte documenten die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de gezinsleden. Uit het voormelde arrest Ibrahim van het Hof van Justitie blijkt uit paragraaf 89 dat om te beoordelen of de eventuele tekortkomingen in het unieland een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, rekening moet gehouden worden met “alle gegevens van de zaak”. Verder wordt in paragraaf 90 ook geduid dat sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire

behoefden en die “negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid”. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de “bijzondere kwetsbaarheid”. Deze gezondheidstoestand van verzoekers kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek om na te gaan of verzoekers onafhankelijk van hun wil, na terugkeer naar Griekenland nog steeds bij machte zullen zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico lopen om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor de fysieke gezondheid van verzoekster en hun kinderen.

De Raad herhaalt hierbij dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming die verzoekers in België ingediend hebben, zij geen documenten hebben bijgebracht ter staving van hun psychologische problemen, zoals wordt aangegeven in 's Raads arrest van 27 oktober 2020 terwijl thans wel concrete medische documenten werden voorgelegd in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Bovendien stelt de Raad, zoals ook bevestigd wordt door de commissaris-generaal, vast dat het jongste kindje van verzoekers in België geboren werd op 22 september 2020. De motieven in de bestreden beslissingen daaromtrent zijn tweeledig. Enerzijds wordt onder verwijzing naar artikel 23 Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) gemotiveerd dat verzoekers zich moeten beroepen op de geëigende procedures die hen naar Grieks recht ter beschikking staan om te bekomen dat hun jongste kindje, als gezinslid van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, aanspraak kan maken op een aantal voordelen, zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Anderzijds oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers' argument, dat de onontvankelijkheidsbeslissing genomen n.a.v. hun eerste beschermingsverzoek niet opgaat voor hun jongste dochtertje daar zij geen beschermingsstatus heeft in Griekenland, niet kan worden aangevoerd omdat hun dochtertje geen eigen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Nog los van het gegeven dat de Raad in het administratief dossier geen informatie ontwaart waaruit kan blijken dat de internationale beschermingen en de daaraan verbonden rechten die in Griekenland werden verleend aan verzoekers probleemloos kunnen worden uitgebreid naar hun in België geboren dochter, treedt de Raad de commissaris-generaal niet bij waar hij verzoekers lijkt aan te sporen een eigen beschermingsverzoek in te dienen voor hun in België geboren dochtertje opdat hun argument, dat de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen in kader van hun eerste beschermingsverzoek niet zou opgaan voor hun dochtertje daar zij in Griekenland niet over een status beschikt, wel zou kunnen worden onderzocht.

De loutere vaststelling dat verzoekers als ouders internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland, ontslaat de commissaris-generaal niet van de verplichting om in het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming te onderzoeken of de geboorte van het kindje in België, dat dateert nadat het eerste beschermingsverzoek werd afgesloten en het feit dat dit kindje niet automatisch de internationale beschermingsstatus moet worden toegekend door de Griekse autoriteiten, nieuwe elementen uitmaken die de kans aanzienlijk groter maken dat *in casu* de reeds gemaakte toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet met artikel 4 van het Handvest of met artikel 3 EVRM in strijd is. Een loutere verwijzing naar artikel 23 Kwalificatierichtlijn volstaat *in casu* niet des te meer de bijzondere kwetsbaarheid van het gezin wegens de psychologische problematieken wordt aangenomen (zie *supra*).

De Raad beschikt niet over een onderzoeksbevoegdheid en kan zich *in casu* niet uitspreken over de vraag of de bijgebrachte elementen, zijnde de geboorte van hun jongste kindje in België en de medische situatie van de gezinsleden de kans aanzienlijk groter maken dat *in casu* de reeds gemaakte toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet in strijd is met artikel 4 van het Handvest of met artikel 3 EVRM. Het is pas wanneer de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet in strijd is met artikel 4 van het Handvest dat de beoordeling van een eventuele gegrondheid van de vrees of een eventueel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Syrië zal gebeuren. In deze fase van de procedure is dit niet aan de orde.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dienen bijgevolg de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 oktober 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO